

JOHANNA HULKKO

HARMAA HAKKERI

GLASIER VASTAAN ONNELA

KUVITTANUT JANI IKONEN

KARISTO
HÄMEENLINNA

**Taiteen edistämiskeskus on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.
Kiitos Devø.**

Teksti © Johanna Hulkko ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava, 2022

Kuvitus © Jani Ikonen

ISBN 978-951-1-43294-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

KÄYTTÖOHJE

Taustatietoa, jonka voit jättää väliin, jos kirjan pitää olla luettuna huomenna ja on jo myöhä. Jäät kyllä paitsi paljosta hauskaista, jos skippaat.

Kannattaa lukea, sillä sisältää tarpeellista tietoa.

Pakko lukea, jos haluat ymmärtää, mitä tapahtuu.

LAHJOITUS

”Tänään tapahtuu jotain todella hauskaa”, Höylä sanoi ja nosti opettajanpöydälle suuren pahvilaatikon.

Hopean poikakoulun kasiluokka huokaisi syvään. Kädentaitojen opettajan hauskuudet kyllä tiedettiin. Luultavasti he virkkaisivat pannulappuja tai tekisivät tuohitöitä. Tai jos opettaja heittäytyisi oikein villiksi, ehkä askarreltaisiin vessapaperirullista joulukoristeita.

”Meille on tullut lahjoitus”, Höylä sanoi ja alkoi avata laatikkoa velmu ilme kasvoillaan. ”Katsokaapa näitä.”

Hän nosteli laatikosta esiin pienempiä, värikkäitä laatikoita, joiden sisältö kolisi lupaavasti.

Hyväksyvä mumina levisi luokkaan.

Tämähän voisi olla oikeasti mukavaa vaihtelua iänikuisiin käsitöihin.

LAHJOMATON GLASIER

Aimo ja Nico istuivat luokassa aina aivan eri puolilla. Aimo istui takana, mahdollisimman huomaamattomana. Hän ei halunnut, että opettajat sen enempää kuin luokkakaveritkaan kiinnittäisivät häneen mitään huomiota. Ei häntä kiusattu, mutta oli parasta olla harmaa.

Nicon paikka taas oli aina keskellä, ja hän oli ystäviensä ympäröimä. Nixutin69, kuten hänet tunnettiin koulussa, oli kaikkien suosikki. Tunnilla hänen päänsä kääntyili jatkuvasti eikä suukaan tahtonut pysyä kiinni. Luokka oikeastaan odotti, että Nixutin69 viihdyttäisi heitä kaikkia.

Vaikka he eivät yleensä koulussa jutelleet, he olivat hyvät ystävät. Nicon isä oli kerran joutunut pulaan työpaikallaan Hopean älyjääkaappitehtaalla, mutta kaverusten avulla asiat olivat ratkenneet.

Toinen heitä yhdistänyt tapaus oli vakuutusyhtiö Vapauden kieroilut. Oikeastaan koko Hopean kaupunki sai olla

heille kiitollinen siitä, että luonnossa liikkuminen oli edelleen luvallista ja mahdollista kaikille ilman vakuutuksia.

Nicoa ja Aimoa yhdisti myös Glasieriksi kutsuttu hakkeri, jonka jokainen koulussa tiesi. Häntä ei tuntenut oikeastaan kukaan, mutta Glasierin metkut riemastuttivat koululaisia lähes päivittäin. Hän oli niin taitava, että pystyi murtautumaan melkein mihin tahansa koulun tietojärjestelmistä. Glasierin tiedettiin kaappaavan käytävänäytöt aina, kun hän halusi viestiä jotain merkittävää. Muita hänen mestaritekojaan olivat villiintynyt voiautomaatti, Metallican tahtiin rokkaavat vesisprinklerit ja itsestään toimivat tulostimet ja sähköövet.

Se kaikki oli viatonta hupia, mutta Harmaan hakkerin taidot olivat olleet käytössä myös Hopean ja Vapauden tapauksissa.

Juuri kukaan ei vain tiennyt, kuka Harmaa hakkeri oli, vaikka teorioita oli monta. Nixutin69 piti erityisesti siitä tarinasta, että juuri hän oli älykäs, taitava ja lahjomaton Glasier.

TIEDOSSA VAPAA AAMU!

Höylän laatikosta paljastui lautapelejä. Videopelien jälkeen ne tuntuivat toisaalta tutuilta ja toisaalta melkein eksoottisilta. Melkein kaikki olivat pelanneet niitä lapsena, mutta useimmilla tauko oli ollut pitkä. Humble, Matkapiletti ja Valhullan uudisasukkaat olivat suurimmat hitit, ja osa luokasta jonotti päästäkseen pelaamaan niitä toisenkin kierroksen. Tunti kului hujauksessa, ja kun välitunti alkoi lähestyä, yllättäen kukaan ei halunnutkaan lähteä ulos.

Glasier vilkaisi luokan kelloa. Se näytti puoli kahtatoista. Luokkakaverit eivät huomanneet, kuinka hän nousi, katosi hetkeksi ja palasi vähintään yhtä vaivihkaisesti.

Vasta kun Höylältä lipsahti kirosana, he huomasivat, että jotain oli tapahtunut. Opettaja tuijotti rannekelloaan.

”Miten kello voi olla jo kolme?”

Luokan seinällä oleva kello näytti vielä varttia vaille kahtatoista, eikä yhtään välituntisoittoa ollut kuulunut koko iltapäivänä.

”Kouluhan loppui jo kaksi tuntia sitten”, Nico huomasi.
”Eli huomenna tullaan vasta kymppiin!”

Opettaja yritti huutaa vastalauseen, mutta kukaan ei enää kuunnellut. Riemuitseva joukko keräsi tavaransa ja katosi luokasta.

Tämä oli yksi Glasierin parhaista tempuista. Aamulla kaikki saivat nukkua rauhassa ja pitkään.

TYÖN ÄÄRELLÄ

Glasierin työhuoneessa oli valoisaa. Se ei muistuttanut yhtään hakkerielokuvissa usein kuvattuja hämäriä luolia, joissa vain ruutujen kajot valaisivat yksinäisen neron pimeää työtä. Hakkerointi oli loppujen lopuksi aika arkista. Se oli valmiiden työkalujen käyttämisestä ja uusien kehittämistä, tutkimista, kokeilemisestä, oivaltamista ja yhdistämistä. Vaikka merkittäviä onnistumisia tuli harvoin, Glasier oli alkanut suunnata taitojaan yhä enemmän tietoturva-aukkojen kartoittamiseen. Hän halusi raportoida löytämänsä vaaranpaikat. Siten virheet voitiin myös ripeästi korjata.

Niin sanotut mustahatut olivat niitä hakkereita tai oikeastaan krakkereita, jotka tutkivat yritysten ja ihmisten tietoja ilman lupaa ja pahimmillaan käyttivät rikollisesti hankkimiaan tietoja viattomien kiristämiseen.

Glasier oli taitava, mutta oli oppinut uransa aikana, että häntä kiinnosti lähinnä toisten auttaminen. Aina oikean

puolella toimiminen ei silti ollut helppoa. Etenkin todellisista hakkerimaailman pahiksista koostuva järjestö Särö oli jo pitkään aiheuttanut Glasierille pulmia.

Jostain syystä säröläiset halusivat Glasierin liittyvän riveihinsä.

Huomio tuntui kieltämättä hyvältä. Samalla hänestä tuntui päivä päivältä vahvemmin siltä, ettei rikollisjärjestö voinut mitenkään olla se reitti, jolla hän halusi hakkerinkannuksensa maailmassa ansaita.

Lisäksi säröläiset olivat oikeasti pelottavia. Heidän häikäilemättömyydestään oli maailmanlaajuisesti paljon todisteita. Heidän huhuttiin osallistuvan jopa sotiin tekeillä kyberhyökkäyksiä.

Oli aika siirtyä näpertelystä töihin. Glasier alkoi taas kerran tutkia, miten hän voisi voittaa Hopea-yhtiön julistaman hakkerikisan. Joskus oli pakko tärpätä, siitä hän oli varma.